

HOOFDSTUK 1

28 mei 1817, Dorrington, Shropshire, England

Juist toen Annika zich verwachtingsvol op haar stromatras had geïnstalleerd met haar ‘geleende’ exemplaar van Tom Jones’ avonturen, klonken er verontwaardigde stemmen onder haar. O, nee, ze was hier nog maar een paar dagen, en nu al ontdekt? Marlow House was haar beste wegloopadres tot nu toe, met zijn fantastische bibliotheek en eerste klas eten. Ze luisterde scherp. Ja, hoor, daar klonken voetstappen op de ladder naar het vlierinkje waar ze zich had verschanst.

Tijd voor het eerste bedrijf van het toneelstuk: *Annie Jones is weggelopen*. Snel stopte ze het boek over Tom Jones in de zak van haar wijde boerenjurk en ging overeind zitten.

Het vlieringluik vloog open en er verscheen een vrouwenhoofd. Twee verontwaardigde ogen staarden haar aan. ‘Daar zit ze, de dievegge. Zie je wel, Brown, ik zei al dat het geen muizen waren, het is een landloopster. Kom onmiddellijk van die vliering af, brutale meid!’

Aan het gezag in haar stem kon Annika horen dat de oudere vrouw de huishoudster van Marlow House moest zijn. Zo onverschillig mogelijk stond ze op. Terwijl ze luid haar neus ophaalde, slofte ze naar het luik. ‘Gaat eens opzij dan, anders ken ik er niet af.’

De vrouw verdween, maar meteen dook er een mannenhoofd op. ‘Brutale griet die je bent, ik zal je leren!’ Hij stak een stevige arm naar haar uit, en trok haar bijna voorover door het trapgat. Annie gaf een luide gil en greep zich vast aan het luik. Het werd een hele worsteling, vooral toen een knecht zich er ook mee begon te bemoeien. Na veel geharrewar en de nodige botsingen

met het houtwerk, stond Annie beneden op de tegelvloer. De tranen liepen haar intussen over de wangen en ze wreef met haar hand over de pijnlijke plekken op haar armen en benen. In feite viel de pijn wel mee, maar ze vond het bij haar rol horen om te overdrijven.

Lord Reginald Mortimer zat vol ongenoegen zijn post door te nemen aan zijn bureau in de bibliotheek, toen een klopp op de deur het dienstmeisje met zijn ontbijt aankondigde. Terwijl ze naar hem toeliep om het zware zilveren blad op zijn bureau neer te zetten, bleef de deur openstaan.

Vanuit een ander deel van het huis drong er een vaag rumoer tot hem door.

‘Wat is die herrie?’ vroeg hij kortaf.

‘Er is een zwerfster gevonden op de vliering van de bijkeuken, my lord,’ antwoordde ze met een kniebuiginkje.

Met een ruk keek hij op en snauwde: ‘Een zwerfster? In mijn huis? Hoe kan iemand zomaar Marrow House binnenkomen? Breng haar onmiddellijk hier!’

Het meisje vluchtte bijna zijn werkkamer uit en een verwensing mompelend, roerde hij in zijn thee. Ook dat nog, een insluipster. Wat een vreselijke dag. Straks die zitting als vrederechter, waar hij zo’n hekel aan had omdat het altijd om kleine vergrijpen handelde. Hij deed het alleen omdat hij zich niet aan zijn maatschappelijke verplichting als landheer wilde onttrekken. Het enige voordeel was dat hij achteraf een goed gesprek over landgoedbeheer kon voeren met twee andere vrederechters die een landgoed bezaten. Maar wat hem nog het meest uit zijn humeur bracht, was de brief van zijn vader. Was de man totaal

gek geworden? Waar haalde hij de brutaliteit vandaan om zo'n toon tegen zijn volwassen zoon aan te slaan? Hij pakte het vel op en liet zijn ogen opnieuw over bepaalde regels gaan.

Nadat je je als jongeman had uitgeleefd in alle vormen van losbandigheid, en ons als ouders daarmee het schaamrood op de kaken bracht -

‘Nee, jij was vroeger zo’n lieverdje,’ gromde Reginald.

- heb je dat weer goedge maakt door je in te kopen in Zijne Majesteits leger. Je hebt je sporen verdiend in de oorlog tegen het Franse monster Napoleon en we verheugden ons erin zo’n heldhaftige zoon te hebben. Maar sinds je twee jaar geleden je ontslag hebt genomen uit het leger, heb je ons weinig aanleiding tot nieuwe vreugde gegeven. Je leeft als een soort kluizenaar op het familielandgoed en laat je sociale verplichtingen links liggen. En hoe zit het met de verplichtingen aan je familie? Je bent onlangs de achtentwintig gepasseerd en er is nog geen sprake van een huwelijk, laat staan van een rechtmatige stamhouder. Je moeder en ik worden er niet jonger op en het zou ons grote voldoening geven als we, voordat we onze ogen sluiten, wisten dat de naam Mortimer en het landgoed in de familie bleven.

Reginald mompelde: ‘Dat mag je hopen’ en las de daaropvolgende zinnen hardop:

‘Als je je niet binnen afzienbare tijd verlooft met een jongedame van stand, kondig ik op het liefdadigheidsbal van 21 juni de verlovings af tussen jou en Ruth Vanzandt. Ik heb het al met haar vader geregeld. Aangezien een gentleman niet op zijn woord

kan terugkomen, mag daarna alleen de aanstaande bruid zich bedenken. Maar dat zal Ruth niet doen, ze is vijftwintig en wil graag haar eigen huishouden hebben. Laat het je duidelijk zijn: je zoekt zelf een fatsoenlijke vrouw uit of je trouwt met Ruth. Zoals je weet behoren de Vanzandts tot de hoogste kringen van het koninkrijk en Ruth krijgt bij haar trouwen een aardige som mee. Dat zal het mogelijk maken om de landbouwhervormingen waar je zo op gespist bent op Marrow Estate door te voeren.'

Reginald gooide de brief van zich af. 'Ruth Vanzandt!' De vrouw was niet lelijk of dom, maar ze had al jaren een verhouding met de rentmeester van haar vader en was niet van plan om die op te geven. Hoe kon ze akkoord gaan met dit plan van hun beide ouders! Hij dacht een tijdje na. Ach, een dochter had meestal nog minder te vertellen dan een zoon. Misschien vond ze het juist gunstig om met hem te trouwen, aangezien Marrow House niet ver van haar vaders landgoed lag. Ze zou die rentmeester bij wijze van spreken dagelijks kunnen opzoeken. Maar hij, Lord Mortimer, paste er toch voor om voor gek gezet te worden door zijn eigen vrouw. Dat haar vader nog steeds niets afwist van de affaire, wilde niet zeggen dat de rest van de bewoners uit Shropshire onwetend was. Reginald Mortimer zou het lachertje van de omgeving worden.

In de keuken beraadslaagde het personeel intussen over het lot van de 'zwerfster'. De huishoudster was even weggeroepen en nu waren er alleen mannen om over haar te beslissen.

‘Gooi haar naar buiten,’ zei Brown. ‘John, jij mag haar van het erf jagen!’ Blijkbaar stond Brown boven John, maar Annie ging ervan uit dat de huishoudster het eigenlijke ...